

Una creu

Text > **BLAI GASULL**

Il·lustració > **MARC VICENS**

Softcatalà ha rebut enguany la Creu de Sant Jordi. És un reconeixement just a una entitat que des de l'any 1997 treballa de manera altruista i voluntària per fer present la llengua catalana en el món de la informàtica, Internet i les noves tecnologies. És un premi sense dotació econòmica i, segons molts, una mica devaluat per la gran quantitat de creus que es reparteixen. Sigui com sigui, està ben donada. Potser l'única cosa a dir-hi és que ja fa anys que la mereixen, perquè han estat una peça fonamental de la Internet catalana gairebé des del començament. Sense ells (i que ningú els imagini com un nombrós exèrcit invisible, sinó més aviat com un petit escamot; això sí, molt ben repartit per tot el territori, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó) la presència del català a la xarxa estaria molt menys normalitzada. Traduint els primers navegadors al català o bé els paquets d'ofimàtica de codi obert, oferint correctors i traductors en línia i també pegats per catalanitzar els sistemes operatius, o, més recentment, proporcionant eines per a la transcripció d'àudios o vídeos, la feina de Softcatalà ha estat tenaç i constant, sempre atenta a resoldre les necessitats canviants. Els seus productes els ofereixen gratuïtament perquè, a banda d'activistes de la llengua, ho són també del programari lliure: o sigui, del programari que es pot utilitzar, modificar, copiar i distribuir sense restriccions. Caminen, per dir-ho d'alguna manera, per aquell camí de la xarxa més primigeni, i cada cop menys habitual, en el qual els termes *comunitat*, *bé comú* o *transparència* pesen de veritat, i no són un mer fum amb el qual juguen les divisions de màrqueting de tantes empreses. I fan tot això sense subvencions, perquè de bon començament la gent de Softcatalà va tenir la clarividència de no lligar-se a cap administració, i no n'han volgut mai. Des de la societat civil, per a la societat civil. Com que tampoc fan campanyes de recaptació de fons, l'única manera de col·laborar-hi és treballar-hi per «la satisfacció de fer una feina efectiva i reconeguda en favor de la presència de la llengua catalana en la nostra societat», com diuen al seu web. És difícil d'imaginar cap anglès, cap castellà, cap mandarí, cap francès que trobi satisfacció a regalar el seu talent i el seu temps per afavorir la presència de la seva llengua en la seva societat. Cal tenir una llengua amenaçada, minoritzada i fins i tot perseguida perquè es produeixin fenòmens admirables i generosos com el de Softcatalà. Un fenomen que mereix una Creu de Sant Jordi i potser una estàtua i tot, i que a la vegada posa de manifest una altra creu, aquesta sí devaluada del tot, perquè la portem penjada tots els catalans. La creu, que no sé a quin sant encomanar, que suposa confiar en l'activisme i la militància de la bona gent en la defensa de la llengua. Quina sort tenim de tenir Softcatalà i a la vegada quina dissort, quin cansament i quina creu haver de dependre sempre de softcatalans.

